

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A türelmetlenség ára**

1. A türelmetlenség ára

Dorothea

Alinda torka összeszorult a dinamóterem gőzös, ózonszagú félhomályában. Nem bírta tovább nézni a nagymama lassuló mozdulatait és azt a megadó hallgatást, amellyel az idős asszony tudomásul vette saját kimerülését, miközben halkán hajdani, kék égbolt alatti életre emlékeztette. A lányban hetek óta gyűlő tehetetlen harag egyetlen pillanat alatt csapott át elhamarkodott tettbe.

– Hagyd már abba a meséket! – sziszegte Alinda, és dühében hirtelen átnyúlt a szomszédos panelhez, elrántva a terhelésmegosztó kart, hogy átvegye a nagymama hiányzó wattjait.

A wattmérő mutatója túlfutott a megengedett határon, a generátor éles, sivító hangot adott ki. Az Őrszem gépfeje fagyos, vörös fénykévével fordult a fülke felé. János g534 a szomszédos pedálsor élén azonnal megdermedt, s a növekvő kockázat ellenére megpróbált közelebb lépni, hogy testével takarja az idős asszonyt.

– Mi vagyunk a napfény örökösei, Alinda... – suttogta a nagymama rezzenéstelen arccal, miközben az unokája megfeszített combbal, reszketve próbálta tartani a túlterhelt ritmust. – A fényt nem vehetik el tőlünk, még ha most fém mögé zárnak is.

– Milyen örökösök?! – vágott vissza Alinda fogösszeszorítva, ahogy az Őrszem árnyéka rávetült a megfeszített testekre. – Itt semmi sem a miénk!